

út 11/6, 19³⁰ hod.

Lomnice

synagoga

Miroslav Sekera

klavír

ve spolupráci s městem Tišnov

TIŠNOV^{město}

program

Bedřich Smetana (1824–1884)

Bagatelles et impromptus

*Nevinnost – Sklíčenost – Idyla – Touha – Radost – Pohádka –
Láska – Nesvár*

Macbeth a čarodějnice (skica ke scéně ze Shakespeara)

Franz Liszt (1811–1886) /

Richard Wagner (1813–1883)

Liebestod / Smrt z lásky z hudebního dramatu *Tristan a Isolda*

Franz Liszt / Giuseppe Verdi (1813–1901)

Koncertní parafráze na kvartet z opery *Rigoletto*

Oldřich F. Korte (1926–2014)

Sonáta pro klavír

Maestoso. Allegretto grazioso – Molto grave

Klavírní cyklus s francouzským názvem *Bagatelles et impromptus* **Bedřicha Smetany** (1824–1884) je prvním skladatelovým cyklem pro klavír vůbec, vznikl roku 1844 ještě během jeho studia v hudebním ústavu Josefa Proksche. Smetana jej napsal na zámku Bonrepos u Mladé Boleslavi, kde byl učitelem hudby v rodině hraběte Leopolda Thuna. Skladby jsou hudební výpovědí mladého zamilovaného hudebníka, objektem zbožňování byla jeho příští manželka Kateřina Kolářová. Smetana cyklus později považoval za nezralé dílo a do žádného z vlastních seznamů skladeb ho nezahrnul. Až roku 1903 jej ve Smetanově pozůstalosti objevil Ladislav Dolanský a ještě téhož roku skladby vyšly tiskem v úpravě Jindřicha Kàana z Albestů. Originální francouzský titul řadí cyklus k dobovému žánru lyrických klavírních skladeb.

V letech 1856–1861 působil Smetana ve švédském Göteborgu. Pod vlivem Franze Liszta tam vznikla trojice symfonických básní, mezi nimi roku 1858 *Richard III.*, doklad skladatelova zaujetí pro dílo Williama Shakespeara. Ten poskytl také impuls ke klavírní skladbě *Macbeth a čarodějnice*, inspirované scénou ze 4. jednání tragédie, v níž čarodějnice vyslovují osudné proroctví. Podobně jako v *Richardu III.* se Smetana i v této skladbě snažil hudebně vyjádřit vnitřní zápas hrdiny, jeho neukojitelnou touhu po moci, ale také strach a vzdor. Skladba měla snad být další symfonickou básní, zůstala však ve stadiu klavírní skici, která má charakter technicky náročné koncertní etudy. Veřejně byla poprvé uvedena až 19. prosince 1911 na večeru klavírních novinek, pořádaném Uměleckou besedou, jako skladba z pozůstalosti, prvním interpretem byl Václav Štěpán.

Tvorba **Franze Liszta** (1811–1886) obsahuje nesčítelně fantazií, transkripcí a parafrází na témata děl jiných skladatelů – vícekrát se mezi nimi objeví také Richard Wagner. Liszt těmito skladbami naplňoval vlastní koncertní repertoár, na převzatém materiálu si ověřoval jeho tvárnost. *Liebestod* (Smrt z lásky), klavírní transkripce poslední scény Wagnerova hudebního dramatu *Tristan a Isolda*, vznikla roku 1867, dva roky po mnichovské premiéře díla. Liszt dokázal přenést do kláves klavíru – s nezbytnou redukcí – hlasy symfonického orchestru i lidský zpěv, charakter scény, její bolestný a vášnivý výraz až do závěrečného smíření zůstává zachován. Mezi desítkou Lisztových transkripcí na hudbu Giuseppe Verdiho je *Koncertní parafráze na Rigoletta* vytvořená kolem roku 1855. Hlavní myšlenku tvoří melodie Vévody „Bella figlia dell'amore“ (Krásná dcero lásky), která uvozuje kvartet, v němž další hlasy tvoří Maddalena, Gilda a Rigoletto.

Oldřich F. Korte (1926–2014) prošel nacistickým i komunistickým vězněním, nejrůznějšími zaměstnáními, zvolenými i vnucenými. Sám sebeironicky říkal, že byl „výdělečně činný asi ve čtyřiceti družích zaměstnání“, vytvořil „stěží třicet doma i po světě více či méně hraných skladeb komorní, orchestrální, vokální i jevištní tvorby, z čehož sotva třetinu uznává sám za hodnu dalšího trvalejšího uchování a veřejného šíření“. Korteho *Sonáta pro klavír* je považována za jedno z nejvýraznějších děl české klavírní tvorby své doby. Vznikla mezi roky 1951–1953, je věnována Ivanu Moravcovi. V převážně akordické faktuře je nakumulo-

vaná mohutná energie, z vnitřního dramatu vyrůstá téměř rozpustilá melodie, v druhé větě probleskuje váhavě projevovaná, hluboká něha. Sonáta byla vyznamenána v roce 1956 na skladatelské soutěži Ferruccio Busonihovo v Bolzanu, kde ji hrál nedávno zesnulý Maurizio Pollini.

Vlasta Reittererová

Jeden z nejvýraznějších českých klavíristů **Miroslav Sekera** se hře na klavír věnuje od tří let, kdy jeho nevšední talent objevila vynikající pedagožka profesorka Zdena Janžurová. Současně s klavírem začal studovat i hru na housle, díky čemuž byl vybrán do role malého Mozarta v oskarovém filmu „Amadeus“ režiséra Miloše Formana. Hře na oba nástroje se věnoval až do svého přijetí na Pražskou konzervatoř, kde se rozhodl pouze pro studium klavíru u Evy Boguniové a po celou dobu studií též navštěvoval třídu Martina Ballýho. Dále pokračoval na pražské HAMU u Miroslava Langerá. Je vítězem mezinárodní soutěže Johanna Brahmsa v rakouském Pörschachu a nositelem mnoha ocenění ve významných soutěžích u nás i v zahraničí. V New Yorku obdržel cenu hudební společnosti „Salon de Virtuosi“.

Nahrává ceněná CD pro labely Multisonic, Albany Records, Navona Records, Radioservis a Supraphon, pravidelně spolupracuje s Českým rozhlasem. Za nahrávku děl Miloslava Kabeláče, kterou pořídil pro Supraphon společně se SOČRem pod taktovkou Petra Popelky, obdržel cenu Anděl. Jeho nejnovější nahrávkou je loňské úspěšné CD, na němž opět se SOČRem, Petrem Popelkou a houslistou Josefem Špačkem hraje Koncert pro housle, klavír a orchestr Bohuslava Martinů.

Jako sólový i komorní hráč hrál na prestižních pódii, jako jsou vídeňské Konzerthaus a Musikverein, The Kennedy Center ve Washingtonu, Opera City Concert Hall v Tokiu, pražské Rudolfinum ad. Jako sólista opakovaně vystoupil se Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK. K jeho stálým uměleckým partnerům patří houslista Josef Špaček, mezzosopranistka Dagmar Pecková či hornista Radek Baborák. Pedagogicky působil na japonských hudebních akademiích Iwami Ginzan Music Academy a Ishikawa Music Academy.